

[Knud Jespersen.]

af nedskæringspartier, ja, så er det klart, at vi ville tænke over folkeafstemningsbegæringen på en lidt anden facon.

Må jeg have lov til at sige til sidst, at hvad angår kampen imod tvangsopsparingen, så vil jeg minde om, at jeg har sagt fra denne talerstol, at landets arbejdere har så megen magt, at de kan tage de penge tilbage, som man beslaglægger, og hvoraf man højst sandsynligt ikke får noget tilbage — 2/3 eller lidt derover, hvis man får det — idet disse penge kan hentes fra det arbejdsgivertilskud, folketingets flertal har tildelt arbejdsgiverne. Jeg kan forsikre for, at denne metode til at tilbageføre de midler er en metode, som også kan forene de fleste af dem, der rammes af tvangsopsparingen, og forene dem med alle de andre på arbejdspladserne rundt omkring, som er ramt af de hårde og meget alvorlige skatter.

Jeg behøver vel ikke at sige, at ved tredje behandling af forslaget om den tvungne opsparing vil vi naturligvis opretholde vores konsekvente stilling og stemme imod, og det ville være en lykke, om der var flere, der fulgte denne vej.

Ib Christensen (DR):

Ved første og anden behandling af dette lovforslag har mit partis ordfører, som er forhindret i at være til stede her i dag, klart og skarpt taget afstand fra denne lovgivning, som kunne være undgået, hvis regeringen havde valgt at støtte sig til det flertal i dette ting, som ønsker videregående besparelser end dem, socialdemokratiet kunne acceptere.

Til dette kommer tvivlen om den finanspolitiske effekt, der i hvert fald — hvis den er der — er ringe og muligvis direkte skadelig under indtryk af den beskæftigelsessituation, man kan befrygte til efteråret.

Til dette kommer, at denne lovgivning jo er en udfordring til befolkningen, der ikke netop stemte for højere byrder ved valget den 4. december — det tør vist svagt antydes.

Min gruppe vil derfor stemme imod dette lovforslag.

Med hensyn til spørgsmålet om folkeafstemning vil medlemmerne af retsforbundets gruppe støtte kravet om, at dette forslag, hvis det vedtages, kommer til folkeaf-

stemning under henvisning til grundlovens § 42, og vi opfordrer til deltagelse i denne underskriftindsamling, uanset om man er tilhænger eller modstander af dette lovforslag. Folkeafstemningsinstituttet er i sig selv et stort demokratisk gode, og jeg har med interesse bemærket den kronik, som et anset medlem af dette ting, hr. K. Helveg Petersen, skrev i Politiken i onsdags, hvor han så varmt talte til fordel for folkeafstemningsinstituttet som en af de ting, der kunne bedre det parlamentariske system her i landet. Også under henvisning dertil anbefaler jeg, at man støtter en begæring om folkeafstemning.

Hr. Bernhard Baunsgaard var inde på, at når der herskede bare den mindste tvivl om, hvorvidt et lovforslag kunne komme til folkeafstemning, så skulle man undlade at begære en sådan. Hvis hr. Bernhard Baunsgaard har gennemstøvet, hvad der ligger af juridisk litteratur på dette område, så vil han vide, at der er store fortolkningsmuligheder, og der er i høj grad grænser for, hvilke lovforslag der kan komme til folkeafstemning. Skulle man derfor henholde sig til det kriterium, så blev det yderligere indsnævret, hvad den danske befolkning fik lov til at udtale sig om ved folkeafstemning. I forvejen har vi jo så restriktive undtagelsesregler på det område som få andre lande, der har et folkeafstemningsinstitut.

Jeg vil gerne have lov til med et par ganske korte citater at henvise til, hvad professorerne Poul Andersen og Alf Ross skrev i en henvendelse af 16. november 1951 til forfatningskommissionen. Jeg citerer:

„Det er antaget, at love om direkte og indirekte skatter foruden skatter i snævrere forstand“ — jeg understreger: snævrere forstand — „også omfatter afgifter af forskellige arter, der indgår i statskassen, derimod ikke gebyrer og ej heller afgifter, over hvilke der rådes i særligt øjemed, f. eks. til udligning af priser eller ved henlæggelse til et særligt fond.“

Denne passus kan, såvidt jeg kan se, ikke fortolkes på anden måde, end at dette lovforslag kunne komme til folkeafstemning.

Hvis nogen så vil henvise til, at blandt de lovforslag, de to professorer opregner som lovforslag, der ikke kan komme til folkeafstemning, er lov af 25. november 1950 om bunden opsparing, så vil jeg dertil sige, at